

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVI. ročník, číslo 5

květen 2010

SLOVO NA ÚVOD

(z kázání Jaroslava F. Pechara pro motorkáře a nejen pro ně)

Zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde. (Židům 13,14) Tady nejde o nějaké konkrétní místo, ale o celý tenhle svět, který nás obklopuje - copak to je náš domov? Takhle bychom chtěli skončit? Na to je tu toho moc, co by stálo za zlepšení! Zastávka na cestě - to ano. Možná důležitá zastávka, hezká zastávka, fajn pauza, klidně i na delší dobu. Ale cíl ještě ne! Cíl našich cest, něco, kde bychom chtěli zůstat natrvalo, to tenhle svět kolem nás ještě není.

To, co je kolem nás, ať už to bude sebehezčí, tak to vždycky bude jen provizorium. Tenhle svět není a nemůže být ráj na zemi. Tak to prostě nefunguje. Protože už je nám jasné, že tenhle svět mi žádný ráj na zemi nenabídne, ale že ten skutečný domov teprve vyhlížíme, tak ale také nemusíme propadat depresím, když vidíme že tenhle svět je čas od času fakt na prd. Tak to berme jako výlet. Jako dovolenou.

Slyšel jsem kdysi bezvadnou definici dovolené: Dovolená, to je okamžik, kdy se za drahý prachy pokoušíme dosáhnout někde jinde stejných podmínek, jaké máme doma zadarmo.

Dovolená. Jsme na cestě, spíme po hotelích a jíme po hospodách. Jo, chtělo by to trochu tvrdší postel - takovou, jako mám doma. Chtělo by to do rýže

dát cibuli a hřebíček, aby voněla - no, jako doma. Jo - a pod ty těstoviny muškátový květ. Doma to tak vždycky dělám... Ale no tak - je to výlet! Vždyť toho si dá také užít a je to tak dobře, že si jeden užívá výletu. Jde jen o to nečekat od výletu něco, co nemůže nabídnout.

A to, co nemůže nabídnout, to je domov. Domov je něco, co nás teprve čeká. Už jsme tak hrozně dlouho na cestě, že vlastně ani nevíme, jak to tam vypadalo. My - lidé, lidstvo... Zůstaly v nás neurčité vzpomínky na klid a pohodu ráje. To především dělá domov domovem - to, že je lidem spolu dobře.

Dovolená... Definici jsme slyšeli - snažíme se v jiném prostředí napodobit to, co máme doma. To platí pro celý náš život, jen dá víc práce si tak nějak vybavit, jak vlastně ten domov vypadal... Určitě jste někdy slyšeli výzvu: „Chovejte se tu jako doma!“ Vezměte tuhle výzvu v tuhle chvíli naprosto vážně a spojte si ji s tím, že to skutečné „doma“ - to je nebe. To je ráj. To je to, co měl kdysi hrozně dávno Adam s Evou a teď je to někde před námi. Ale my se můžeme a máme chovat jako doma. Čili jako v nebi. Jako v ráji. Jak se k sobě budou lidi chovat v nebi...? Budou k sobě féroví. Budou si pomáhat. Budou se snažit jeden druhému dělat radost. Budou se snažit, aby jim bylo spolu fajn. Aby se pořád měli na co těšit a ničeho se nemuseli bát. Takhle to bude vypadat v nebi. V tom místě, které čekáme, vyhlížíme, hledáme, abychom tam byli doma. Jenže už tady a teď, na cestě domů, bychom se měli chovat „jako doma“. Už tady být k sobě féroví. Pomáhat si. Snažit se jeden druhému dělat radost.

Snažit se, aby nám bylo spolu fajn. Abychom se všichni pořád měli na co těšit a nikdo se ničeho nemusel bát.

Nepůjde to vždycky dokonale. Jsme na cestě. Jsme na dovolené, kdy se snažíme to, co je doma normální, napodobit. Víme, že dokonale to nejde. Ale zkuste to! Trvalý domov tu nemáme. Teprve ho vyhlížíme. Ale už teď se můžeme snažit, aby to tu jako doma vypadalo.

STARŠOVSTVO

Zápis z 706. schůze staršovstva konané v pondělí 10. května 2010

Staršovstvo vyslechlo zprávu A. Drápala z pastorální konference. Od podzimu 2010 bude probíhat 3-letý kurs pro potenciální ordinované presbytery. 6–8x za rok.

Staršovstvo projednalo přípravy letních akcí – táborů, sborové dovolené apod.

Staršovstvo hledá někoho, kdo by byl ochoten starat se o sborovou dokumentaci. Nutná pečlivost a pravidelnost.

Na základě předchozího jednání proběhnou 13. června bohoslužby pod vedením mládeže.

Večeře Páně bude vysluhována 16. 5. – třetí neděle v měsíci a kázat bude br. Luděk Rejchrt a dále 23.5. – Svatodušní neděle.

Staršovstvo rozhodlo o zavedení následujících variabilních symbolů pro posílání peněz na účet sboru:

111 – křesťanská služba

222 – salár

333 – mimořádný dar

444 – Jeronýmova jednota

555 – podpora nepálského studenta

bez čísla – na potřeby sboru

Pokud chce někdo poslat peníze na účet sboru na konkrétní účel, nechť použije některou z uvedených možností.

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu pokladní.

Staršovstvo projednalo možnost uložení sborových peněz na lepší úrok a pověřilo A. Drápala zjištěním možností.

Na střechu padá kamení a jsou časté plané poplachy. Řešením pověřen J.F.Chadima.

Staršovstvo se zabývalo problematikou pastorače v našem sboru a bude se touto oblastí dále zabývat.

Výjezdní zasedání staršovstva bude od pátku 21.5. od 17:00 do soboty 22.5. do 15:00 hodin v Čími.

Staršovstvo vzalo na vědomí rezignaci br. Kamila Skuhry.

Další schůze bude druhé pondělí v červnu tj. 14.6.2010.
Biblický úvod bude mít ses. J. Zvánovcová.

Zapsal A. Slabý

SVÁTKY PO VELIKONOCÍCH

Čtyřicet dnů po Velikonocích následuje svátek Nanebevstoupení a padesát dnů po Velikonocích svátky Svatodušní. Při nich si připomínáme, jak ustrašení a bezradní učedníci přijali sílu Ducha svatého, aby mohli lidem přinášet evangelium (Sk 2). Svatodušní svátky nám připomínají vznik církve.

(J. Gruber: Evangelický katechismus)

Když nastal den padesátý, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivě jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

KŘEST

**25.4.2010
byla pokřtěna
Pavlinka Kočí**

Ještě naposledy akce BraniXobě:

*Tady jsem se narodil,
Tady přečetl první pohádku
O tenhleten plot jsem si udělal díru na zadku
Se sirkama hrál jsem si a schytl od tebe pár pohlavků
Za ohněm jsem utek' a našel jenom dým
A teď se vracím domů, jako nezdárný syn
Taťko...*

Tenhle příběh začal už před několika lety, ale já ho vyprávím až teď... a až ho dočtete do konce, pochopíte proč. Bylo mi šestnáct let, byl jsem beznadějně zamilovaný a chtělo se mi umřít. Úvod jste jistě poznali, pochází z mého zamilovaného filmu – Pelíšky, jednak proto, že postava, kterou cituji, má v určitých ohledech velmi blízko ke mně samotnému, ale hlavně proto, že tento film mi dal spoustu námětů na přemýšlení... a také proto, že vám to možná trochu pomůže vžít se do mého příběhu, jít po stejné cestě, jako já a nakonec se radovat (či snad plakat?) nad koncem mého příběhu, který se vůbec nemusel stát jen mně, ale třeba i vám, nebo vašim přátelům. Tak tedy, pojďte, zavřete oči a poslouchejte příběh, který se snad ani neměl stát...

Jako kluk jsem moc rád chodil s tátou na ryby a tak, často jsme se jen tak toulali po lese a táta mi ukazoval stromy a taky kytky a někdy jsme měli štěstí a zahlédli jsme i veverka nebo sojku a táta mě vždycky chytal za rameno a říkal: „Koukej, tohle je sojka a ten strom, vedle kterého stojíš, to je borovice... Podívej, šiška!“ a tak dál, bylo toho spousta, na co mě upozorňoval a o čem mi vyprávěl... a mně bylo v těch chvílích tak hezky, jako nikdy předtím, protože to bylo obyčejné užívání si života a nádherných odpolední v přírodě...

„Pamatuješ si vlastně ještě na ty chvílky, tati? Už asi ne a nebyť několika týdnů, ve kterých se mi změnil celý svět, tak bych si na to už asi taky nevzpomněl, vždyť mi bylo osm... Ale i když mi bylo tak málo, tak už jsem měl možnost se naučit, co je to mít rád a co je to být chvílku šťastný... díky, díky tati...“

Uběhlo několik let a už jsme spolu nechodili do lesa... Učil jsi mě jezdit na pionýrovi a zapalovat oheň při táboráku, koupil jsi mi mobil a poprvé jsme spolu jeli do Prahy na Matějskou pouť... a v létě k moři a v zimě do Alp...

„Dělal jsem všechno proto, abys poznal, že tě mám rád, Dominiku. Chtěl jsem, abys se mnou byl rád a abys poznal svět... povedlo se mi to, poznal jsi ho... ale bohužel už jsem tě nenaučil, jak ho poznávat a ty jsi to pochopil, až když bylo příliš pozdě...“

Dalších pár let minulo a táta se mi snažil vysvětlit, jak to vlastně na světě funguje, ale já už ho moc neposlouchal... Já věděl všechno, bylo mi jasný, že k tomu, abych se stal bohatým a slavným vážně nepotřebuji vědět, jak vypadá sojka, nebo jestli má smrk šišky nahoru či dolů... věděl jsem, že musím jít pryč, pryč z domu, protože rodiče mě jen omezovali a taky jsem věděl, že k nim jednou přijedu na návštěvu v novém Volvu a ukážu jim, co jsem všechno dokázal a že jsem měl pravdu a oni byli ti, kteří se mýlili.

„Tati, nech mě být, vždyť já vím sám dobře, jak se mám o tu novou motorku, cos mi koupil k šestnáctinám, starat, nepotřebuji tě...“

A tak přišel den D, na který jsem se tolik těšil. Po večeři jsem rodičům popřál jako obvykle dobrou noc a odešel do svého pokoje. Pro jistotu jsem se zamkl (už několik měsíců si pokoj zamykám, je to moje soukromí, na které mám právo a rodiče v mém království nemají co dělat, snad jediné matka v neděli odpoledne s vysavačem) a ze skříně vyndal napůl sbalenou krosnu. Přidal jsem do ní ještě nějaké oblečení a hlavně notebook a mp3 přehrávač, do postranní kapsy ještě peněženku s kreditní kartou, mobil a sluchátka. Počkal jsem, až rodiče usnou a potichu jsem vyklouzl ze dveří do horké letní noci.

„Pamatuj si, že chlap před problémem nikdy neutíká, chlap se problému musí postavit a bojovat s ním!!!“ „Jo, tati, ale tohle platí tak maximálně pro Mirka Dušína a Rychlé Šípy, v dnešní době už stačí mít známé a ti za mě ty problémy vyřeší...“

Za peníze, které mi rodiče dali na kroužek přírodopisu, do kterého jsem údajně chodil už přes dva roky, jsem si koupil jízdenku na vlak do Prahy, kde už na mě čekal Tomáš, můj nejlepší kamarád. Domluvili jsme se, že za ním přijedu do Prahy a budeme na ulici prodávat produkty jedné kosmetické firmy a za čas se z nás stanou podnikatelé a místo toho, abychom chodili po ulicích, tak se v obleku a s předpisově uvázanou kravatou usadíme do prosklené kanceláře a budeme pořádat večírky a rauty a pořádat meetingy se známými osobnostmi...

„Tati, promiň, už to tu pro mě nemělo význam... já chci být podnikatel, nestojím o sojky v lese, musím do města, abych se prosadil. Možná se ještě vrátím, možná taky ne, dej za mě mámě pusu a nebojte se o mě, já se o sebe umím postarat...“

Do prázdného bytu po Tomášově tetě jsme se dostali asi v šest hodin ráno a oba jsme unaveně padli do postelí a spali až do oběda. V KFC jsme si

koupili několik hamburgerů a velkou colu a šli jsme na předem domluvenou schůzku s manažerem firmy, která nám v několika měsících měla zajistit nádherný příjem až do konce života. Na smluveném místě jsme se setkali s mladým mužem v elegantním obleku a už jsme se nemohli dočkat chvíle, kdy my budeme na jeho místě. Práce byla jednoduchá – zaplatili jsme mu za zboží dva tisíce korun a dostali jsme kuffík se vzorky voňavek a krabici s asi deseti parfémů, díky nimž jsme se jednou měli stát bohatými a známými.

„Zvedni mi, prosím, ten telefon, jen chci vědět, jestli jsi v pořádku... Pořád jsi můj syn, ať jsi kdekoli, vždycky se můžeš vrátit domů... mám tě rád...“

Večer jsme byli celí utahaní a promoklí a v kuffíku i krabicích jsme měli pořád stejný počet voňavých lahviček. „Tak tohle asi nebyla ta správná volba, zítra můžeme zkusit něco jiného“ zívnu Tom a začal skládat krabičky do batohu. „Počkej, a co bude s těma dvěma tisícovkama, které jsem za ty voňavky zaplatil?“ rozčiloval jsem se, ale Tomáš mě uklidnil, že zítra zkusíme nějakou jinou práci, na které si vyděláme nejen ty dva tisíce zpátky, ale ještě mnohem víc peněz a jednou z nás budou podnikatelé. Určitě se nemusím rozepisovat o dalších třech týdnech, kdy jsme obcházeli jednu firmu za druhou, nakonec jsme oba skončili v jedné zakouřené restauraci na kraji Prahy. Myli jsme špinavé nádoby a když měli číšníci plné ruce práce, tak jsme jim pomáhali nosit jídla hostům na stoly.

„Tati, já bych už asi chtěl domů... promiň mi to všechno, víš, já si myslel, že budu jednou mnohem bohatší a lepší než ty a chtěl jsem ti dokázat, že na to mám, byla to hloupost a teď mě to mrzí... odpusť mi to, prosím...“

Po dalších čtyřech týdnech jsem už toho měl dost. Každé ráno jsme museli naklusat do hospody a až do večera drhnout připálené plechy a mýt talíře a příbory, bolely nás záda, protože jsme celý den stáli shrbení u velkých dřezů a já chtěl každý den víc a víc domů.

„Vzpomínáš, takys ‘ tu žil... a netvrď mi, že tě život naučil žít sám...“

„Nezapomněl jsem, tati... a jestli jsi na to nezapomněl ani ty, tak bych ti chtěl říct, že jsem tam byl moc rád... a chtěl bych ty chvílky prožít znova... být zase malým klukem, který si rád hraje a který je s tebou...“

A tak pro mě nastal den D2, nebo jak to nazvat... Tomovi jsem ráno řekl, že mám toho našeho dobrodružství až po krk a že jdu domů... rozhodl se také vrátit. Rozloučili jsme se v Praze na hlavním nádraží a mě se trochu klepaly ruce, když jsem si od pokladní bral jízdenku domů...

Cesta uběhla strašně rychle, těch několik desítek kilometrů vlak urazil asi za slabou hodinku a najednou jsem stál před tak bolavě důvěrně známými vraty. Báł jsem se zazvonit, klíč jsem někde ztratil, chvílku jsem jen tak stál před vraty a nevěděl, co dál... a vrata se

z ničeho nic otevřela... šel jsem dál, na zápraží položil krosnu a otočil se, proti mně stál táta. Neříkal nic a já taky ne a já si uvědomil, jak za ty dva měsíce zestárnul.

„Ahoj tati...“ řekl jsem a chvíle se mi při tom hlas.

„Ahoj“ a dál nic, ticho! Jen stál a čekal, co udělám.

„Tati, já bych se ti chtěl za všechno omluvit. Byl jsem sobec a byl jsem k tobě i k mámě hodně nespravedlivý. Mrzí mě to všechno... a chtěl bych se vrátit domů.“

Táta neřekl nic, jen vyšel z vrat a kývnul na mě, asi chtěl, abych šel za ním... šel jsem, šli jsme... Za námi postupně zůstával dům za domem, nakonec celé městečko a my kráčeli přírodou... a v lese mě táta vzal za rameno a řekl mi „Koukni, vidíš tu sojku? A tady ten strom, to je borovice...“

...

Ty s otevřenou náručí mě vítáš ve dveřích

A přede dveřma umřel i můj poslední hřích...

Tatko...

Marky Dominika

BraníXobě

Marek Pospíšil
hraje na didgeridoo

1. KVĚTEN V ČERNÍKÁCH

Předpověď počasí „déšť na celém území ČR“ našťastí neplatila pro Černíky.

Celý den jsme byli venku a nemuseli jsme řešit, jak těch asi 60 osob vtěsnat pod střechem.

I když...plachta, jako nouzové řešení, byla ponechána - co kdyby?

procházka po okolí byla příjemná –
pohyb na zdravém vzduchu vyvolal chuť na dobrý oběd

gulášek byl výborný (Toníku, díky!), polévky, koláče a buchtíčky také.
Zlaté ručičky, které to vše připravily.

Vyprávění o vztahu medvídků Pú a klokanice bylo poučné, místy až dojemné.

Odpoledne se povídalo, někdo se věnoval sportu, někdo si opékal buřty – zkrátka pohoda. Velký dík rodině Slabých. Obdivujeme, s jakou statečností rok co rok shání talíře, příbory, židle, stoly a dává všanc svou zahradu i chatu příchozím, jejichž počet nikdy nelze předem odhadnout, ani následně spočítat.

Brrr....

Ještě jsme nestačili uveřejnit všechny příspěvky, které byly prezentovány na „Braník sobě“ – a už je tady další akce, tentokrát čistě hudební. Unikátní tvorba, která v pátek večer zazněla, je v našem literárním plátku těžko reprodukovatelná. Proto uvádíme pouze text úvodní písně skupiny Nábrus, který je sice reprodukovatelný, leč těžko vyslovitelný (a to i osobám, které nemají problém s hláskou „R“)

Branické brues

Z brožury braky, prý na jedno brdo,
že tady brnkáme, to teda prrrr!
Tohle je brilantní brutus na tvrdo
Branická brigáda, |:no prostě brrrr...:|...br!

V tej naší branži, ted' vítejte braši,
tady se brebentí, bručí a brouká
i brémský muzikant je v z brambor kaši,
kouká jak brhlík, co rozbrečel brouka

Nebrň se bratřít se i s fešnou Britkou,
nebo máš v bránici bronzové broky,
brukve i broskvemi uvař s pažitkou
dřívě, než brtníci zbrzdí tvé kroky!

Bryčku už přitáhla brunátná brůna,
brodí se přes brody, v brzdách je brčál,
nesmíš hnout brvou – toť povinnost branná,
modli se breviář, už abys začal!

Můžeš se nabrmbat čajičku s bromem,
jenom tu nebrblej, že je to brynda,
brát si smíš brčko, je v brašně, honem!
Tak brnkni bráchovi, ať ti ho vyndá.

V brazilském brlohu, brejlovci brečí,
nepřišel brundibár k partii bridže,
brejlovec brejlí s brzlíkem v křeči,
brusnici brusinku pod bradlem hryže.

Vítáme brahmíny, i brémské brzdaře,
vítáme brusiče od bráchy z Brodu,
pár broků z brokovnic brnkne do tváře,
zabrání do brynzy nabryndat vodu.

Brutální bratrovrah nepohne brvou,
bručí tu brigadýr, brnká tu mrož!
Přiřlul až z Branibor, bronzovou brigou,
z brokátu plachty má, v bradavce brož.

Nasad' si brnění a nabruš brusle,
brutální bruneta, vystrčí bradu
Brambořík pro Chodov, Modřany, Nusle
Co bryskně nebručí zůstává vzadu!

Z brožury braky, prý na jedno brdo,
že tady brnkáme, to teda prrrr!
Tohle je brilantní brutus na tvrdo
Branická brigáda, |:no prostě
brrrr...:|...br!

Sobotní dopoledne věnovali
účastníci Brrr tvorbě oratoria
„Broučci“. Údajně se dílo podařilo
– doufejme, že bude někdy
předvedeno i širšímu publiku

LETOŠNÍ AKCE

květen

21.5.2010	23.5.2010	tréninkovka	YMCA	Marek Pospíšil
28.5.2010	30.5.2010	mládež	ČCE	Jakub Drápal

červen

11.6.	13.6.	vodička	YMCA	Tomáš Bedrník
26.6.	4.7.	vůz	YMCA	Michal Slabý

červenec

7.7.	21.7.	puťák	YMCA	Lukáš Drápal
9.7.	18.7.	velká vodička	YMCA	Tomáš Bedrník
19.7.	29.7.	voda	YMCA	Marek Pospíšil

srpen

31.7.	14.8.	tábory	ČCE	J. Čierná/x
20.8.	31.8.	cyklopuťák	YMCA	David Slabý

září

14.8.	21.8.	sborová dovolená	ČCE	Zd. Kučerová
24.9.	28.9.	kanál	YMCA	Tomáš Bedrník
28.9.	28.9.	jezy	YMCA	Marek Pospíšil

říjen

16.10.	16.10.	vavříneček	YMCA	Tomáš Bedrník
--------	--------	------------	------	---------------

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Úterní koncert na Vinohradech 1. června 2010 v 14.30 hodin

Solomia Soroka – housle, Artur Green - klavír

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

"Jedním z charakteristických rysů soudobé vědy je **dominance znalostí při absenci moudrosti.**"

Damián Kováč, 2007

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 chvály

9:30 **bohoslužby**

první neděle v měsíci jsou rodinné služby
Boží; třetí neděle v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

úterý 16:30 – 18:30

odrost

úterý 18,30 – 21,00

mládež

středa 18,00 – 19,30

biblická hodina

středa 16,30 – 17,30

**setkání předškolních
dětí a prvňáčků**

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara

úterý a středa 14:00 – 16:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

Obsah

Slovo na úvod	2
Staršovstvo - zápis	3
Svatodušní svátky	5
Křest	5
Braník sobě IV	6
První květen v Černíkách	10
Brrr...	12
Dopis nepálského studenta	13
Turisté	14
Letošní akce	15
Pozvánka na koncert	15

na titulní stránce:
katedrála sv. Jakuba

Nevíte, že jste Boží chrám
a že Duch Boží ve vás
přebývá? Kdo ničí chrám
Boží, toho zničí Bůh; neboť
Boží chrám je svatý, a ten
chrám jste vy.

1K 3,16-17

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 5 – květen 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Grafická úprava: R. Černá

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete

mailem na adresu mščerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037
<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz
číslo účtu: 135027438/0300